

šel še drugi del bibliografije, ki zajema obdobje od septembra 1965 do junija 1970.

Avtor se je v tem delu načelno držal razdelitve skupin v prvi knjigi. Uvedel je le nekaj sprememb, s katerimi se je približal razdelitvi, ki jo določa mednarodna decimalna klasifikacija. Tako je npr. dela iz stroke založništvo in založniški propagandni tisk prenesel pred skupino umetnost, jezikoslovje pa pred literarno zgodovino. Ker je za to obdobje skoraj dve tretjini manj gradiva, kot ga ima prvi del bibliografije, je nekatere skupine združil, nekaj pa tudi črtal. Tako obsega bibliografski popis 23 skupin, učbeniki in leposlovje pa še 26, oziroma 17 podskupin.

Drugi del bibliografije vsebuje: uvodni članek ravnatelja DZS Ivana Bratka (Dve bibliografiji v četrto stoletje), avtorjev predgovor, bibliografski popis, statistični pregled, pregled knjižnih zbirk, imensko in stvarno kazalo ter popravke in dopolnila k bibliografiji za leta 1945—1965.

V celoti je popisano 3809 enot, to se pravi, da je izdala DZS v 25 letih 3809 del. To je gotovo najbogatejša kulturna žetev, ki jo je kdajkoli opravila katera slovenska založba.

Težišče raziskovalnega dela bibliografije je bilo v iskanju knjig, ki so tokrat prvič popisane, podatkov o anonimnih avtorjih, prevajalcih, urednikih, ilustratorjih, nakladi, popravkih netočnih navedb idr. Munda je to delo z njemu lastno natančnostjo odlično opravil. Sicer pravi, da potrebuje okoli dva odstotka knjig še vedno dodatnih pojasnil. To pa ni nič v primeri s tem, kar je preiskal in razrešil. Zato je ta bibliografija ne samo dostojen obračun DZS, marveč tudi odličen bibliografski priročnik.

Jože Bajec

Savremeni književni prevodioci Jugoslavije. Beograd, Savez književnih prevodilaca Jugoslavije 1970. 270 + (I) str. 8°.

Naša prevodna literatura je bila že večkrat predmet posebnih bibliografskih obravnav, pa naj je šlo za prevode iz jugoslovanskih jezikov ali za prevode v jugoslovanske jezike, za prevode vseh jugoslovanskih narodov skupaj, za vsakega posebej ali samo za enega avtorja oziroma prevajalca. Zlasti zanimive, za sestavljavca pa mikavne in obenem težke so tiste bibliografije, ki prikazujejo prevode naših izvirnikov. Kljub temu da prevode upoštevajo tudi nekatere splošne in posebne bibliografije, so samostojni pregledi čez to dejavnost potrebni, saj je snov aktualna in specifična, a tudi informacije o prevodih so dokaj pogoste.

S knjigo »Savremeni književni prevodioci Jugoslavije« smo dobili nov prispevek k pregledom prevodov, ne dopolnilo ali nadaljevanje kakšne podobne, prejšnje bibliografije, temveč delo s svojevrstnim namenom in prijemom. Gre za skupek osebnih bibliografij sodobnih jugoslovanskih prevajalcev, saj je vsak prikazan samostojno. Za uvodom v osmih jezikih (srbski, hrvaški, slovenski, makedonski, angleški, francoski, ruski in nemški) in seznamom kratic slede republiška društva književnih prevajalcev Srbije, Hrvatske, Slovenije, Bosne in Hercegovine ter Makedonije. V okviru svojega društva so prevajalci razvrščeni po abecedi. Pri vsakem je najprej navedeno, iz katerih jezikov prevaja in v katere jezike, dalje podatki o življenju, študiju, zaposlitvi, drugih dejavnostih in še naslov. Nato so kronološko razvrščeni njegovi prevodi, ki so izšli v knjižni obliki, bili uprizorjeni v gledališču ali izvedeni na radiu; prevodi v časopisju (pesmi, krajsja proza) s številoma podani sumarično. O posameznem prevodu so le najnujnejši podatki, med nji-

mi dosledno tudi originalni naslov prevedenega dela. Preseneča enotnost opisov in sploh osebnih bibliografij, kar priča o skrbni in temeljiti redakciji. Knjižničar utegne biti pozoren na načelo, da so imena in priimki avtorjev »povsod podani v skladu z mednarodnimi pravili o katalogizaciji«. Se pravi, da so se odrekli določbam o pisavi osebnih imen, ki jih predpisujejo pravopisi (npr. fonetično). Lahko bi se držali katalogizacijskih pravil tudi pri ruskih priimkih (npr. Dostojevski > Dostoevskij). Imena so pa podana le z začetnicami, vendar v inverziji.

Celotno gradivo povezujejo možna kazala: seznam prevajalcev, pregled po strokah (osnovna shema UDK), po jezikih, seznam prevedenih avtorjev in anonimnih del. Posebej opozarjamo na kazalo po jezikih, ki pove, kateri ljudje prevajajo v sedanjem času iz določene jezika v slovenščino, srbohrvaščino ali makedonščino, a tudi iz teh jezikov v tuje. Takle pregled ni samo poučen, ampak tudi praktičen za tistega, ki išče prevajalca za konkretno delo.

Upoštevanji so književni prevajalci, »ki živijo in delajo na ozemlju posameznega društva, čeprav niso njihovi člani. Vendar v knjigi ni podatkov o tistih prevajalcih, ki kljub večkratnim pozivom niso poslali poročila o svojem delu.« Tako so zbrali in priredili podatke o blizu 450 prevajalcih. Nekaj čez dvesto jih je iz Srbije, 75 iz Hrvaške, 99 iz Slovenije, 33 iz Bosne in Hercegovine ter 30 iz Makedonije. Največji prevajalski opus med vsemi ima Janko Moder (nad dvesto del »iz večine evropskih jezikov«) in še bi mu mogli kaj dodati. On je tudi redigiral slovenski delež.

Seveda razumemo težave redakcije, ki jih je imela z zbiranjem, in cenimo njeno prizadevanje, da je zbrano gradivo prikazala dosledno, domiselno in smotno. Vprašati pa se kajpak moramo, če je ta lepa po-

doba tudi popolna, koliko je blizu resnice. Razumljivo je, da jo lahko preverjamo samo na slovenskem gradivu; rezultat bi najbrž ne bil dosti drugačen tudi pri drugih republikah. Če primerjamo prevajalce, ki jih izkazuje »Slovenska bibliografija« za leto 1966, najdemo še kakih 70 ljudi, ki so v tem letu objavili po kakšen prevod v knjižni obliki, a jih v bibliografiji prevajalcev ni. Poleg priložnostnih so vmes že uveljavljena prevajalska imena (npr. Marijan Bregant, Kristina Brenk, Boris Grabnar, Drago Grah, Edvard Kocbek, Lojze Krakar, Stanko Leben, Dušan Ludvik, Tone Pavček, Silvester Škerl, Venko Taufer, Ciril Zlobec). Velika škoda je, da se ti niso odzvali pozivu slovenskega društva književnih prevajalcev. S svojo abstinenco so dali dokaz več k spoznanju, da se pri nas podobno zastavljene akcije zelo težko zadovoljivo izvedejo. Ker računamo, da bo društvo s podobnim bibliografskim pregledovanjem nadaljevalo, mu lahko samo želimo, da bi v bodoče našli več razumevanja. Koristno bi tudi bilo, da bi h književnim pritegnili še strokovne prevajalce. Precej je ljudi, ki se ukvarjajo hkrati s strokovnim in s književnim prevajanjem; samo strokovnih prevajalcev torej ne more biti posebno veliko.

Jože Munda

Uporedna analiza bibliotečke delatnosti u SR Srbiji. Beograd, Narodna biblioteka SR Srbije 1971. (IV) + 83 str. 4°.

Publikacija je izdala Narodna biblioteka SR Srbije v Beogradu z namenom, da pokaže, kakšno je danes stanje v srbskih knjižnicah. V uvodu pravi izdajateljica, da se je pri izdelavi te analize omejila na najosnovnejše probleme, ki so vsebovani v naslednjih skupinah:

— razvitost sistema, tj. mreže knjižnic, in organizacija knjižničarske službe,